

ROKENROL - 2010

Besedila z albuma Rokenrol

Mi2

**ODVIŠEN OD VREMENA
HAIKU
MOJA MILA
ČAKAL SEM TE KO KRETEN
SAMO DA JE PETEK
EJSIDISI BRIGITA
PORNOROMANIKA
LOVEC NA JELENE
SREČNA DRUŽINA
GRETICA
SLADKA KOT MED
MAŠNE MISLI
BREZ OBŽALOVANJ**

ODVISEN OD VREMENA

Je enkrat nekdo dobro reko,
da živ si, dokler lahko ljubiš –
motorje, morje, smreko al zaseko,
tri naenkrat, če se fajn potrudiš.

A kadar srce nič več ne gori,
pijača se v samoti usmradi,
telesa ni, ki bi premoglo čar,
da bi zagnetlo tisti znani žar.

To ni kriza srednjih let,
to ni kaka moška mena,
jaz sem samo zmeraj bolj
odvisn od vremena.

Enkrat kakor Rasputin,
drugič ko tazadnja reva,
jaz sem samo zmeraj bolj
odvisn od vremena.

In ko enkrat zmanjka frišnih gat,
modrec sreča z rahlo se nervozo,
takrat obupan kot deseti brat
napiše kako tako kratko prozo.

To ni kriza srednjih let,
to ni kaka moška mena,
jaz sem samo zmeraj bolj
odvisn od vremena.

Enkrat kakor Rasputin,
drugič ko tazadnja reva,
jaz sem samo zmeraj bolj
odvisn od vremena.

Ali sem v tej pesmi jaz,
al kdo drugega imena,
ali kak neznan junak,
odvisen od vremena?

HAIKU

Dober dan Sandokan
Kje so bitke tvojih ran
Zlata ura, bronasti aplavz
Malo morgen Miki Maus

Svete krave slaba vest
Vlečni konj po pasje zvest
Malo z bičem, malo s tičem
Leti baba pred hudičem

Kruha vina prosimo
Modre misli trosimo
Haiku

Modre misli trosimo
Vsak svoj križ nosimo
Haiku

Kuge lakote bolezn
Eni srečni drugi trezni
Ostri kljuni mastni črvi
Prvi bodo zadnji in zadnji bodo prvi

Cigan pijan od mesečine
Srce sredi flajšmašine
Johny Cash je psihiater
Na dobri poti v božjo mater

Kruha vina prosimo
Modre misli trosimo
Haiku

Modre misli trosimo
Vsak svoj križ nosimo
Haiku

Vsak svoj križ nosimo
Kruha vina prosimo
Haiku

MOJA MILA

Pridi k meni, moja mila,
pridi, ko se boš medila,
pridi k meni, moja mila!

Pridi k meni, moja mila,
pridi, ko se boš zbudila,
ko boš sveža, ko boš čila,
bova kavico popila.

Pridi, ko bo čas kosila,
ko bo lakota privila,
ko potrebna boš krepčila
in bi nekaj zaužila.
Moja mila!

Pridi, ko boš zamudila
vsa večerna poročila,
ko skrbi boš odložila
in bo noč dobila krila.
Moja mila!

Pridi k meni, moja mila,
pridi, ko se boš medila,
pridi k meni, moja mila!

Pridi tudi, ko bo sila,
ko bo zadnja ura bila,
ko me sreča bo minila
in me moč bo zapustila.
Moja mila!

Pridi k meni, moja mila,
pridi, ko se boš medila,
pridi k meni, moja mila!

ČAKAL SEM TE KO KRETEN

Čakal sem te celo jutro, celo noč, večer in dan pred tem,
od nikoder ni bilo korakov, mobitel zaspal je gluh in nem.
Je blo res vse tak narobe, da je treba blo končat?
Kdo bo zdaj prenašal moje fore, kdo smejal se mi od vrat?

Čakal sem te kot kreten,
čakal neke boljše čase,
preveč bedast, preveč slep,
da bi mogel mislit nase.

Zbrani v vrsti pod zastavo smo verjeli v neke boljše dni,
gazili bi, jedli travo, brez besed prelili svojo mlado kri,
za boga, za domovino, da bi zrušili oblast,
za šteko čikov, liter vina, pa da malo vbijemo dolgčas.

Stal sem v vrsti kot kreten,
stal za neke boljše čase,
preveč bedast, preveč slep,
da bi mogel mislit nase.

Tamkaj, čisto na začetku, ko je svet še zadnjič bil povsem iskren,
v zavetju materinih prsi, dokler uka žeja ni me gnala ven,
se podvizat, da bi zrasel, se naučil, razumel,
da čim prej bi znal počet vse tisto, kar so drugi mislili, da bi želel.

In sem rinil kot kreten,
rinil v neke boljše čase,
preveč bedast, preveč slep,
da bi mogel mislit nase.

Vse življenje kot kreten s
anjam neke boljše čase,
slep, da je ves point v tem,
kar daš podse, kar daš vase.

SAMO DA JE PETEK

Celi teden sn garal ko butl,
s kurami sn hodo spat,
proč od žensk in daleč od pijače,
zjutraj treba se je vstat.

A zdaj se mi smeji,
kmalu vse se spremeni,
a zdaj se mi smeji,
saj kmalu vse spremeni se!

Spet jih bom lovil,
spet bom kaj popil,
spet se bom nekje do jutra noro veselil.

Spet se bom razdal,
spet bom vse pognal,
spet bom ko voluhar ves naslednji dan prespal.

Samo da je petek
Samo da je petek
Samo da je petek

Danes petek, jutri že ponedeljek,
kam ta cajt beži,
klinc naj gleda tak način življenja,
jes živim za proste dni.

Ne bom se fental za denar,
da bi užival, ko bom star,
ne bom se fental za denar,
da na starost užival bi!

Spet jih bom lovil,
spet bom kaj popil,
spet se bom nekje do jutra noro veselil.

Spet se bom razdal,
spet bom vse pognal,
spet bom ko voluhar ves naslednji dan prespal.

Samo da je petek!

EJSIDISI BRIGITA

Pravega imena vam ne bom izdal,
redko je, lahko bi kdo jo prepoznal,
saj živi v majhnem kraju, v ulici maršala Tita,
kjer nihče ne ve za naju, zato naj stvar ostane skrita.
Tri zadnje črke so enake, in ker podobno kot Anita
ni bila nikoli sita, recimo ji kar Brigita.

Brigita, z ulice maršala Tita.

Spomnim se, bila je zima,
peljal sem jo na čašo vina,
menila oba sva hkrati,
da kaže bolje se spoznati.

Neumnosti sva blebetala,
a skoraj bi me vrglo s tira,
ko je brez sramu priznala,
da njen fant sploh ni ovira.

V umazani študentski sobi
bila ni več, kot se spodobi,
odvrgla masko je svetnice,
pokazala je pravo lice.

Ne le lice in obraz,
tudi to, kar ni za vas,
izdam le to, da pri Brigiti
se je splačalo gostiti.

Brigita, z ulice maršala Tita.

Neko noč se je skesala,
morda je zmagala morala
ali pa so res navade
bolj komotne od naslade?!

Vem, da ni ji blo vseeno,
ko pobegnla je v temo,
a že zaradi mojih muk
to ni bil le goli fuk.

PORNOROMANTIKA

Gledam te skoz meglo, ki vleče prek ravnin,
slišim te v jeziku stepskih korenin,
kakor da bi jezik s sabo nosil krik,
kakor da bi veter grabil moj dotik.

Kakor lačna psa, na begu pred ljudmi,
objameva se tesno, začneva spuščat kri.
Poljubljaš me tam, kjer poljub imam najraje,
tisti, ki zna vzeti, tisti tudi daje.

Četudi ne boš mati mojih otrok,
čeprav na stara leta ne bom božal tvojih rok,
kar jutri utihne, naj danes igra –
pornoromantika.

Slačim te počasi, ti zvesto mi slediš,
dobro veš, kaj hočem, in jaz vem, kaj želiš.
Zakleneš me tja, kamor sonce ne posije,
kjer cveti najlepša roža poezije.

Daješ se mi cela, vsak je sram odveč,
ko prihajam z juga, je tebi najbolj všeč.
Nežno, rahlo grobo, plima in oseka,
na ustnicah radosti sled medu in mleka.

Četudi ne boš mati mojih otrok,
čeprav na stara leta ne bom božal tvojih rok,
kar jutri utihne, naj danes igra –
pornoromantika.

Četudi se tega ne da razumeti,
čeprav ni mogoče trenutka ujeti,
bodiva to, kar drug drugemu sva –
pornoromantika.

LOVEC NA JELENE

Pride kak dan, ko je vse fajn, in sonček kima ti z neba,
da se cel svet zdi kot en sam pripraven piknikplac za dva,
kot nežni loki mladih let, ki zibajo se pred teboj,
skrivaj pobožaj jih z očmi, zajameš sladki njih opoj.

Nocoj boš ljubil takšen cvet, o ja, nasmeh zapleše v brk,
skočiš pod tuš, obriješ fris, hitro en preventivni drk,
pod noč jo mahneš v svoj lokal, kaj spit, vreč oke na teren,
tamle je ena malo stran, ustvarjena za tvoj namen.

Vzdušje je neverjetno fajn, ne da se ti še it težit,
pa saj je, preden greš na fronto, itak treba nekaj spit,
pride kolega: »Kje si, Ivo!« »O, prijatelj, kaj boš spil!«
»Ma daj mi to, kar piješ ti!« »Pa kje si, stari, si še živ?«

Malo razglabljata o tem, kako ni nič več, kot je blo,
kako je danes vse problem, oditi kam, priti domov,
sem in tja pošlješ kak nasmeh, kak neizgovorjen pozdrav,
da te opazi in zasluti, kaj bi rad ji šepetal.

Kak si lepa nocoj,
rad bi se cartal s teboj.

Od pijače do pijače si krepiš razpoloženje,
vedno lepša in zmir bolj raste tvoje poželenje,
konec heca, če ne pojdeš zdaj do nje, bo šla,
nabaciš nek nedolžni fris, kot zna Hugh Grant, in stopiš tja.

Navržeš par uvodnih fraz, pohvališ drzen dekolte,
plačaš pijačo, se nasmehneš, jo vprašaš za ime,
skozi možgane ti buči testosterona glas,
bojiš se, da ji boš priznal, še preden pride pravi čas.

Tak si lepa nocoj,
rad bi se cartal s teboj.

Včasih te ura prehití in polnoč gre prehitro spat,
vse več ljudi se posloví, nekdo pijan ne najde vrat,
počasi toneš v megle svet, oko dobi steklen sijaj,
veš, da bi moral nekaj rečt, pa se ne spomniš točno, kaj.

Vprašaš, če gresta ven na čik, hitro pove, da ne kadi,
gledat obrise nočnih streh, zabrusi, da se ji mudi,
ponudiš ji prevoz domov, popizdi, da si čis nažgan,
pograbi torbico in gre, ti pa ostaneš čisto sam.

Kak si lepa nocoj,
rad bi se cartal s teboj.

SREČNA DRUŽINA

Moj očka ljubi me zelo
in še bolj ljubi me moj brat,
moj stric me ljubi res močno,
tudi moj fant me ima kar rad.

Očka je z mano, kadar mame ni,
z bratom še vedno sobo si delim,
stric se prikrade, kadar teta spi,
fant pa je nov in mu še ne pustim.

Pa nič zato,
meni je res,
zares lepo!

Vse, kar želim,
prav vse dobim,
da le molčim!

Očka grozi, da bo odšel
in brat, da se bo odselil,
fant itak ne bi preživel
in stric bi najbrž se zapil.

Tako pač raje malo potrpi,
vem, da bo čas nekoč zacelil vse,
ubogam mamo, naj o tem molčim,
ker ne bi blo lepo, da se razve.

Pa nič zato,
meni je res,
zares lepo!

Vse, kar želim,
prav vse dobim,
da le molčim!

GRETICA

Že v starih čitankah piše o tem,
da zadnji dim pritiče ljudem,
da se še največji, najhujši barabi,
ko ga pravice roka zagradi
in za vse grehe postavi pred zid,
krščansko dovoli en čik pokadit.

Puntarjem, gruntarjem, kurjim tatovom,
kronanim glavam, soldatom, špijonom,
vsakemu zadnje se željo izpolni,
še preden se kaplar zadere: »Napolni!«
Da preden nesrečnik pod šusi se zruši,
lahko še enega v miru popuši.

Res da ni zdravo in koplje ti jamo,
a kot da življenje ne škodi že samo,
in dosti bolj od prekletstva tobaka
se je za bati komande bedaka.

Pa tisti stari lokalni bifeji,
tak ko je bil v Rogatcu pri meji,
gost dim nad roso dva deci kozarcev,
obvezni postanek vseh polproletarcev,
na poti s fabrike domov so ihtavo
prečkali Sotlo in puhali Dravo.

Lučka za dva na postelji tesni,
ki se prižiga po strastni ljubezni
in dogori, preden pridejo zime,
dolge in mrzle, kot nalašč za rime,
le kaj bi nastalo iz srca poeta,
če ne bi med prsti bilo cigareta.

Res da ni zdravo in koplje ti jamo,
a kot da življenje ne škodi že samo,
in dosti bolj od prekletstva tobaka
se je za bati komande bedaka.

Res da ni zdravo in koplje ti jamo,
a kot da življenje ne škodi že samo,
več jih odnesla je na drugi svet
človeška neumnost, kot pa cigaret.

Jaz pa bom šel zdaj skrivaj na sekret
se zakleno v kabino in ves prepezdēt,
da ne bi me kdo in flagranti dobil,
na hitro dva, tri čike skadil.

SLADKA KOT MED

Dobro vem, da od spominov bolj otožno se živi,
da obrabljene vse rime so na maj
a me vleče, kakor druge, ki so bivali kdaj tam
da odtavam spet tja v tisti mali kraj

Pod goro, pod grad v pekarno, z vonjem kruha zjutraj ob treh
Vse do kina, kamor treba je čez most
V gorco pred oltar, v mali nočni bar
Na topli jug, na sonce in mladost

Bla je sladka ko med
Bla je nežna ko cvet
Bla je boljša od drugih deset
Jaz pa hotel sem v svet
Svojo zvezdo ujet
In jo pustil počasi venet

Kakor takrat slišim zvoke, vidim barve, tipam stvari
Padam v sneg, sušim obraz pod mavrico
In še čutim njen korak,
ko odhajal sem na vlak
Sramežljiv poljub na lica za slovo

Dobro vem, da pri spominih se človeku v glavnem zdi
Da za nazaj izgleda vedno vse bolj lepo
A tu pa tam priznam, prisežem, ni me sram
Zalotim se, da mislim le na njo

Bla je sladka ko med
Bla je nežna ko cvet
Bla je boljša od drugih deset
Jaz pa hotel sem v svet
Svojo zvezdo ujet
In jo pustil počasi venet.

MAŠNE MISLI

Neko jutro na gospodov dan pri maši l
okalni zgubidan sanjaril je o flaši,
dve, tri gospe za njim vrtele so vratove,
kdo je mlad moški poleg čisto sveže vdove.

Mamca ob njem nervozna čakala je konca,
da bi doma ji župca ne ušla iz lonca,
župan je ždel z resnim izrazom na obrazu,
volitve bodo, ga je folk danes opazo?

Stara devica si privzdignila je krilo,
mežnar je s plunjkom spretno pogasil kadilo,
stari kurveš je vztrajno škilil v dekleta,
kaplan pripravnik pa v postavnega kadeta.

Vsi s spokojnimi pogledi,
eni rdeči, drugi blede
so sedeli kakor miši,
tiho zbrani v božji hiši.

On pa gledal jih je s križa
brez moči, da bi zamižal,
le srce je krvavelo
bolj kot rane na razpelu.

Župnik je pridigal in štel svoje farane,
cerkev je polna, naj tako tudi ostane,
več bo ljudi, več se bo zanj nabralo v škatli
in z nadškofije bodo gledli kot prijatli.

Njo je skrbelo, on je tuhtal, kaj storiti,
trebuha kmalu več ne bo mogoče skriti,
od kora se zaslišalo je hihitanje,
utrujen starček je za hip utonil v spanje.

Starejši par je v mislih že razvajal vnuka,
ko je ta tuhtal, kak se zognit verouka,
sodnik je ljubici napisal sporočilo,
ravno je htela vstati, ko je zazvonilo.

Vsi s spokojnimi pogledi,
eni rdeči, drugi blede
so sedeli kakor miši,
tiho zbrani v božji hiši.

On pa gledal jih je s križa
brez moči, da bi zamižal,
le srce je krvavelo
bolj kot rane na razpelu.

BREZ OBŽALOVANJ

Kdaj si zadnjič šel narobe
v prepričanju, da stopaš prav?
Kdaj z najboljšimi nameni
slepil, lagal in goljufal?

Vrni ves dolg in plačaj obresti,
na vsak prehojen korak.

Brez obžalovanj,
na križišču sanj,
brez objokovanj,
na križišču sanj.

Kdaj si nazadnje stisnil zobe,
namesto da bi zakričal?
Kdaj prehitro dvignil roke
in se že vnaprej predal?

Pljuni na vraže, pogasi grmado,
odženi se s tal.

Brez obžalovanj,
na križišču sanj,
brez objokovanj,
na križišču sanj.

Včasih pa, lahko priznaš,
se potegneš čisto vase,
pustiš, da mah oči prerase
in za trenutek kar umreš.

Takrat, ko naprej ne znaš
in ne verjameš v nove čase,
drži se in pazi nase ...

Brez obžalovanj,
na križišču sanj,
brez objokovanj,
na križišču sanj.